

DUMINICA A TREIA DUPĂ RUSALII

despre grijile vieții

APOSTOL. ROMANI 5, 1-10; TIT 3, 8-15

Fraților, fiind îndreptați din credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Iisus Hristos, prin Care am avut și apropiere, prin credința la harul acesta, în care stăm și ne laudăm întru nădejdea slavei lui Dumnezeu. Și nu numai atât, ci ne laudăm și în suferințe, bine știind că suferința aduce răbdare, și răbdarea încercare, și încercarea nădejde; iar nădejdea nu rușinează, pentru că iubirea lui Dumnezeu s-a vărsat în inimile noastre, prin Duhul Sfânt, Cel dăruit nouă. Căci Hristos, încă fiind noi neputincioși, la timpul hotărât, a murit pentru cei necredincioși. Căci cu greu va muri cineva pentru un drept; dar pentru cel bun poate se hotărâște cineva să moară. Însă Dumnezeu își arată dragostea Lui față de noi prin aceea că, pentru noi, Hristos a murit când noi eram încă păcătoși. Cu atât mai vărtos, deci, acum fiind îndreptați prin sângele Lui, ne vom izbăvi prin El de mânie. Căci dacă, pe când eram vrăjmași, ne-am împăcat cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu atât mai mult, împăcați fiind, ne vom mântui prin viața Lui.

EVANGHELIE. MATEI 6, 22-33; IOAN 17, 1-13

Zis-a Domnul: Luminătorul trupului este ochiul; dacă ochiul tău va fi curat, tot trupul tău va fi luminat. Iar dacă ochiul tău va fi rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul, cu cât mai mult! Nimeni nu poate să slujească la doi domni, căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi, sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui; nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui Mamona. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu ce vă veți îmbrăca; oare nu este sufletul mai mult decât hrana și trupul decât haina? Priviți la păsările cerului, că nu seamănă, nici nu seceră, nici nu adună în hambare și Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare

Fiule Tit, vrednic de crezare este cuvântul și voiesc să adeverești acestea cu tărie, pentru ca aceia care au crezut în Dumnezeu să aibă grijă să fie în frunte la fapte bune. Că acestea sunt cele bune și de folos oamenilor. Iar de întrebările nebunești și de înșirări de neamuri și de certuri și de sfădirile pentru lege, ferește-te, căci sunt nefolositoare și deșarte. De omul eretic, după întâia și a doua mustrare, depărtează-te, știind că unul ca acesta s-a abătut și a căzut în păcat, fiind singur de sine osândit. Când voi trimite pe Artemas la tine sau pe Tihic, sârguiește-te să vii la mine la Nicopole, întrucât acolo m-am hotărât să iernez. Pe Zenas, cunoscătorul de lege, și pe Apolo trimite-i mai înainte, cu bună grijă, ca nimic să nu le lipsească. Să învețe și ai noștri să poarte grijă de lucrurile bune, spre treburile cele de neapărată nevoie, ca ei să nu fie fără de roadă. Te îmbrățișează toți care sunt cu mine. Îmbrățișează pe cei ce ne iubesc, întru credință. Harul fie cu voi cu toți! Amin.

nu sunteți voi cu mult mai presus decât ele? Și cine dintre voi, îngrijindu-se, poate să adauge staturii sale un cot? Iar de îmbrăcăminte de ce vă îngrijiți? Luați seama la crinii câmpului cum cresc: nu se ostensc, nici nu torc, și vă spun vouă că nici Solomon, în toată mărirea lui, nu s-a îmbrăcat ca unul dintre aceștia. Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor? Deci, nu duceți grijă, spunând: Ce vom mânca, ori ce vom bea, ori cu ce ne vom îmbrăca? Pentru că după toate acestea se străduiesc păgânii; doar știe Tatăl vostru Cel ceresc că aveți nevoie de ele. Căutați mai întâi Îm-

părăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui, și toate acestea se vor adăuga vouă.

În vremea aceea Iisus, ridicându-Și ochii către cer, a zis: Părinte, a venit ceasul! Preaslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul să Te preaslăvească, precum l-ai dat stăpânire peste tot trupul, ca să dea viață veșnică tuturor acelor pe care Tu i-ai dat Lui. Și aceasta este viața veșnică: Să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Iisus Hristos, pe Care l-ai trimis. Eu Te-am preaslăvit pe Tine pe pământ; lucrul pe care Mi l-ai dat să-l fac, l-am săvârșit. Și acum, preaslăvește-Mă Tu, Părinte, la Tine Însuți, cu slava pe care am avut-o la Tine mai înainte de a fi lumea. Arătat-am numele Tău oamenilor pe care Mi i-ai dat Mie din lume. Ai Tăi erau și Mie Mi i-ai dat și cuvântul Tău l-au păzit. Acum au cunoscut că toate câte Mi-ai dat sunt de la

Tine, căci cuvintele pe care Mi le-ai dat, Eu le-am dat lor, iar ei le-au primit și au cunoscut cu adevărat că de la Tine am ieșit și au crezut acum că Tu M-ai trimis. Eu pentru aceștia Mă rog; nu pentru lume Mă rog, ci pentru cei pe care Mi i-ai dat, că ei sunt ai Tăi. Și toate ale Mele sunt ale Tale și ale Tale sunt ale Mele și M-am preaslăvit întru ei. Și Eu nu mai sunt în lume, iar ei în lume sunt și Eu vin la Tine. Părinte Sfinte, păzește-i în numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat, ca să fie una, precum suntem Noi. Când eram cu ei în lume, Eu îi păzeam în numele Tău pe cei pe care Mi i-ai dat; și i-am păzit și n-a pierit niciunul dintre ei, decât numai fiul pierzării, ca să se împlinescă Scriptura. Iar acum vin la Tine și pe acestea le grăiesc în lume, pentru ca bucuria Mea să o aibă deplină în ei.

TÂLCUIRI

Luminătorul trupului este ochiul; de va fi ochiul tău curat, tot trupul tău va fi luminat.
(Mt. 6, 22)

Hristos ne vorbește prin asemănări pe înțelesul nostru, ca să înțelegem. Vorbise deja despre minte ca aflată în captivitate și acum se mută spre ochi, ca să ne învețe cu lucruri ce află înaintea noastră, pentru a pricepe mai ușor și ca să învățăm de la trup ceea ce nu am învățat de la minte. Căci, ceea ce este mintea pentru suflet, este ochiul pentru trup.

Sfântul Ioan Gură de Aur
Evanghelia după Matei, Omilia 20.3

Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!
(Mt. 6, 23)

Știm că toate faptele noastre sunt curate și plăcute înaintea lui Dumnezeu dacă sunt săvârșite cu inimă smerită, adică din dragoste pentru aproapele și cu gândul la rai. Căci iubirea este împlinirea legii (Rom. 13, 10). Aici trebuie să vedem ochii ca mijlocul prin care săvârșim totul. Dacă acest mijloc este curat, drept și se îndreaptă către Cel care trebuie să se îndrepte, atunci fără îndoială toate faptele noastre sunt fapte bune, pentru că sunt săvârșite întocmai cu acel mijloc. Și prin tot trupul, Hristos se referă la toate acele fapte pe care El le condamnă și pe care ne cere să

le lepădăm. Căci Apostolul numește și anumite fapte, mădulare ale trupului: omorâți mădularele voastre, cele pământești: desfrânarea, necurăția, patima (Col. 3, 5) și altele asemenea.

Fericitul Augustin
Predica de pe Munte 2.13.45,

Iar de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat. Deci, dacă lumina care e în tine este întuneric, dar întunericul cu cât mai mult!
(Mt. 6, 23)

Dacă ați orbi, ați mai vrea să purtați aur sau măta-se? Nu crezi că sănătatea curată este mai de preț decât lucrurile exterioare? Căci, dacă ar fi să ți-o pierzi sau să o irosești, toată viața ta va fi nefericită. Căci atunci când ochii tăi sunt întunecați și puterea mădu-larelor tale este slăbită, lumina lor fiind stăvilită la fel și mintea când este păcătoasă, viața ta este nenumărate răutăți. Pentru aceea, în trup, țelul nostru este de a ține ochiul curat, precum trebuie să ținem mintea curată, în ceea ce privește sufletul. Dar, dacă stricăm aceasta, cine va mai lumina pe restul, cum vom mai putea vedea? Precum cel ce seacă izvorul poate seca și râul, la fel și cel ce stăvilește înțelegerea poate să dea pierzării toate faptele sale din această viață. De aceea se spune: iar, de va fi ochiul tău rău, tot trupul tău va fi întunecat (Mt. 6, 22). Căci ce speranță mai este pentru

cei de sub comanda sa, când căpitanul vasului este înecat, lumânarea este stinsă și generalul este captiv.

Sfântul Ioan Gură de Aur
Evanghelia după Matei, Omilia 20.3

**Nimeni nu poate să slujească la doi domni,
căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi,
sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui;
nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona.**
(Mt. 6, 24)

Aici, Iisus numește pe mamona stăpân, nu din pricina firii sale, ci din cauza răutății celor care se închină lui. Numește deci, pântecelul domn, nu pentru că i-ar oferi o asemenea cinste, ci din cauza răutății celor care sunt robiți de el. A avea pe mamona ca stăpân al tău este și așa destul de grav, mai grav chiar decât orice pedeapsă și orice răsplată a răului pentru cei care sunt prinși de el. Căci ce răufăcători osândiți pot fi atât de răi, decât cei care, odată ce L-au avut pe Dumnezeu ca Domn al lor, fug de El și se supun acestei la- come obsesii după bani? Chiar și în această viață, urmările idolatriei sunt nespuse mari, iar suferințele de nedescris. Gândiți-vă la judecăți, certuri, vătămări ale trupului și ale sufletului trudiri. Iar cel mai rău este că omul cade, așadar, din cea mai mare binecuvântare, cea de a fi slujitorul lui Dumnezeu.

Sfântul Ioan Gură de Aur
Evanghelia după Matei, Omilia 21.2

**Nimeni nu poate să slujească la doi domni,
căci sau pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi,
sau de unul se va lipi și pe celălalt îl va disprețui;
nu puteți să slujiți lui Dumnezeu și lui mamona.**
(Mt. 6, 24)

Pe unul îl va urî și pe celălalt îl va iubi. Hristos nu spune că unul îl va urî pe celălalt, căci cu greu poate conștiința cuiva urî pe Dumnezeu. Însă Dumnezeu este disprețuit atunci când omul nu se mai teme de El, dar își pune nădejdea în bunătatea Sa. Sfântul Duh ne cheamă de la această faptă a nepăsării și a păcatului când spune prin proorocul: Să nu adaugi păcate peste păcate. Și să nu zici: Mila Lui este mare, va curăți mulțimea păcatelor mele (Înț. Sir. 5, 5-6). Ia seama la ceea ce spune Pavel: nu știi că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință? (Rom. 2, 4). Căci a cui milă poate fi socotită la fel de mare ca cea a Celui care iartă

toate dacă oamenii se întorc la El? El face mlădița sălbatică de măslin părtașă grăsimii copacului de măslin. În același timp, a cui asprime poate fi socotită la fel de mare ca asprimea Celui care nu a cruțat ramurile firii, ci le-a rupt din cauza necredinței (Rom. 11, 17-22)? Prin urmare, acela care dorește să Îl iubească pe Dumnezeu și vrea să nu-L supere, să curețe pornirea inimii sale de orice duplicitate. În acest fel, cugetați drept despre Domnul și căutați-L cu inimă smerită (Înț. Sol. 1, 1).

Fericitul Augustin
Predica de pe Munte 2.14.48

**De aceea zic vouă: „Nu vă îngrijiți pentru sufletul
vostru ce veți mânca, nici pentru trupul vostru cu
ce vă veți îmbrăca; au nu este sufletul mai mult
decât hrana și trupul decât îmbrăcămintea?”**
(Mt. 6, 25)

Vedeți că nu a spus doar: Nu vă îngrijiți de viața voastră, ci a adăugat și motivul pentru care a poruncit aceasta. După ce a spus, nu poți sluji și lui Dumnezeu și lui Mamona, a adăugat de aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți.

De aceea? De ce de aceea? Din pricina pierderii de nedescris. Căci paguba ce o suferim nu este legată doar de bogății, ci rana se face în părțile cele mai esențiale, rănind mântuirea, alungându-ne de la Dumnezeu. Cel care ne-a făcut, Care se îngrijește de noi și ne iubește. De aceea zic vouă: Nu vă îngrijiți. Numai după ce Iisus arată că vătămarea este de nedescris, atunci și nu înainte, face învățătura să fie mai aspră. Hristos nu ne cere doar să alungăm ceea ce avem, ci ne interzice până și să ne îngrijim de mâncarea de care avem nevoie, spunând: Nu vă îngrijiți pentru sufletul vostru ce veți mânca, nu pentru că sufletul are nevoie de

Omul, între grijile vieții cotidiene și dorul după Cer

mâncare, pentru că este imaterial. El vorbește în sens figurat. Pentru că, deși sufletul ca atare nu are nevoie de mâncare, nu poate să rămână în trup decât dacă acesta este hrănit.

Sfântul Ioan Gură de Aur
Evanghelia după Matei, Omilia 21.2.10

**Priviți la păsările cerului, că nu seamănă,
nici nu seceră, nici nu adună în jitițe, și
Tatăl vostru Cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți
voi cu mult mai presus decât ele?
(Mt. 6, 26)**

Aceste exemple nu trebuie să fie analizate ca alegorii. Nu trebuie să cercetăm însemnătatea alegorică a păsărilor cerului sau a crinilor câmpului. Aceste exemple ne sunt înfățișate pentru ca prin lucrurile mai importante să fie dezvăluite cele de o mai mică importanță.

Fericitul Augustin
Predica de pe Munte 2.15.52.11

**Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se
aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare
nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?
(Mt. 6, 30)**

Vedeți cum Iisus limpezește ceea ce a fost ascuns, comparând cu ceea ce este de la sine evident. Poți adăuga o măsură de un cot, sau măcar prelungi cu puțin viața trupeză, îngrijorându-te pentru aceasta? Poți adăuga clipe vieții tale, îngrijorându-te despre mâncare? Deci, este clar că nu este sânguința noastră, chiar și atunci când părem a fi activi, ci pronia lui Dumnezeu, care însoțește toate.

În lumina proniei lui Dumnezeu, niciuna dintre grijile noastre, îngrijorările, ostenele sau vreun lucru asemenea nu va aduce ceva veșnic, ci toate vor trece de-ndată.

Sfântul Ioan Gură de Aur
Evanghelia după Matei, Omilia 12

**Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se
aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare
nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?
(Mt. 6, 30)**

Luați seama la schimbarea de simboluri: imediat după ce crinii se împodobesc, nu se mai vorbește despre ei, ci despre iarba câmpului și apoi arată spre condiția lor vulnerabilă, spunând care astăzi este. Apoi, nu spune doar și mâine nu mai este, ci cu o mai mare înfricoșare, El spune și se aruncă în cuptor. Aceste fapte nu sunt doar îmbrăcate, ci sunt atât de îmbrăcate ca mai târziu să fie lăsate cu nimic. Vedeți cum peste tot Iisus abundă în amplificări și intensificări? Face aceasta ca așa să obțină rezultatul dorit și apoi adaugă oare nu cu mult mai mult pe voi (vă va îmbrăca), puțin credincioșilor? Forța accentului este pe voi pentru a arăta în taină cât de mare este importanța așezată pe existența personală și atenția pe care o arată pentru tine în particular. De parcă ar spune: Cui i-a dat El suflet, pentru cine a creat un trup, pentru cine a făcut El toate din creație, pentru cine a trimis pe prooroci și a dat legea, pentru cine a lucrat nenumărate fapte și pentru cine a jertfit pe Singurul Său Fiu, dacă nu pentru tine?

Sfântul Ioan Gură de Aur
Evanghelia după Matei, Omilia 22.1.14

**Iar dacă iarba câmpului, care astăzi este și mâine se
aruncă în cuptor, Dumnezeu astfel o îmbracă, oare
nu cu mult mai mult pe voi, puțin credincioșilor?
(Mt. 6, 30)**

Abia după ce Își arată lămurit dragostea Sa, El îi muștră, spunând: puțin credincioșilor. Această calitate este deținută doar de un sfătuitor înțelept. El cum-pănește sfatul și dojana ca să trezească pe cât mai mulți și să vadă puterea cuvintelor Lui.

Sfântul Ioan Gură de Aur
Evanghelia după Matei, Omilia 22.1.15

**Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și
dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.
(Mt. 6, 33)**

La început, Hristos arată foarte limpede că aceste lucruri trecătoare nu trebuie văzute drept niște binecuvântări pentru care trebuie să săvârșim doar fapte bune ca să le dobândim, ci el sunt doar niște trebuințe lumești, căci El mai apoi spune: Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă. În acest cuvânt, auzim lămurit care este diferența dintre un bun care trebuie să fie

căutat ca pe un scop și o valoare care trebuie văzută drept cale sau mijloc. Bunul nostru final este, așadar, împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Sa. Acest bun trebuie să-l căutăm și să ni-l transformăm într-un țel al nostru. Toate cele ce le săvârșim, întru acest scop să le facem. Dar totuși, pentru că în această viață ducem un război pentru a câștiga împărăția cerurilor și pentru că această viață nu poate fi întreținută decât dacă aceste necesități sunt satisfăcute, Hristos spune: toate acestea se vor adăuga vouă, dacă căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui.

Fericitul Augustin
Predica de pe Munte 2.16.53.16

Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă.

(Mt. 6, 33)

Când Hristos a spus că una trebuie căutată mai întâi, lasă să se înțeleagă că cealaltă trebuie căutată după aceea, dar nu mai târziu, adică la o vreme mai târzie, ci ca un lucru care este de o importanță secundară. El a arătat că unul trebuie căutat ca bun al nostru, iar celălalt ca pe ceva folositor pentru noi, însă lucrurile folositoare trebuie să fie căutate pentru cele care sunt bune [adică pentru împărăția lui Dumnezeu – n.tr.].

Fericitul Augustin,
Predica de pe Munte 2.16.53.17
traducere Lucian Filip

CUVÂNT PENTRU TINERI

“Cu cât oamenii se îndepărtează mai mult de viața cea simplă, firească și înaintează spre lux, cu atât crește și neliniștea din ei. Și cu cât se îndepărtează mai mult de Dumnezeu, este firesc să nu afle nicăieri odihna. De aceea umblă neliniștiti chiar și împrejurul lumii – precum cureaua mașinii împrejurul roții ne-bune – pentru că în toată planeta noastră nu încapem multa lor liniște. Din traiul cel bun lumesc, din fericirea lumească iese stresul lumesc. Educația exterioară cu stres duce în fiecare zi sute de oameni (chiar și copii mici) la psihanalize și la psihiatri și construiește mereu spitale de boli psihice și instruieste psihiatri, dintre care mulți nici în Dumnezeu nu cred, nici existența sufletului nu o primesc. Prin urmare, cum este cu puțință ca acești oameni să ajute suflete, când ei înșiși sunt plini de neliniște? Cum este cu puțință ca omul să mângâie cu adevărat, dacă nu crede în Dumnezeu și în viața cea adevărată, cea de după moarte, cea veșnică? Când omul prinde sensul cel mai adânc al vieții celei adevărate, i se îndepărtează toată neliniștea și-i vine mângâierea dumnezeiască, și astfel se vindecă. Dacă ar fi mers cineva la spitalul sau cabinetul de boli psihice și le-ar fi citit bolnavilor pe Avva Isaac, s-ar fi făcut bine toți cei ce ar fi crezut în Dumnezeu, pentru că ar fi cunoscut sensul cel mai adânc al vieții.

Oamenii încearcă să se liniștească cu calmante sau cu teorii yoga, și nu vor adevărate liniște, care vine atunci când se smerește omul și care aduce mângâierea dumnezeiască înlăuntrul lor. Și turiștii care vin din țări străine și umbla pe drumuri, prin soare,

căldură, praf, prin atâta zăpușeală, gândește-te cât suferă! Ce silă, ce apăsare sufletească au, de ajung să socoată destindere această chinuală exterioară! Cât sunt de izgoniți de ei înșiși, de ajung să socoată această chinuală drept odihnă!

Când vedem un om cu o neliniște mare, cu mâhnire și supărare, deși le are pe toate – nu-i lipsește nimic – atunci să știm că-i lipsește Dumnezeu. În cele din urmă, oamenii sunt chinuiți și de bogăție, pentru că bunurile lumești nu-i împlinesc sufletește; suferă de un chin îndoit. Cunosce oameni bogați care au de toate și nu au copii, și tot se chinuiesc. Se plictisesc de somn, se plictisesc de plimbări, sunt chinuiți de toate. “În regulă”, îi zic unuia, “dacă ai timp liber, fă-ți cele duhovnicești. Citește un Ceas, citește puțin din Evanghelie”. “Nu pot”, îmi spune. “Fă un bine, du-te la un spital și mângâie un bolnav”. “Cum să merg până acolo?”, îmi răspunde. “Și de ce să fac aceasta?”. “Du-te și ajută vreun sărac de prin vecini”. “Nu, nu mă multumește nici aceasta”, spune. Să aibă timp liber, să aibă o grămadă de case, să aibă toate bunătățile și să se chinuiască! Știți câți astfel de oameni există? Și se chinuiesc până ce li se strâmbă mintea. Înfricoșător! Și dacă nici nu lucrează, ci își trag veniturile numai din averile lor, atunci sunt cei mai chinuiți oameni. Dacă ar avea cel puțin un serviciu, ar fi mai bine.

Viața de astăzi, cu neconținută e alergătură, este un iad. Oamenii se grăbesc și aleargă mereu. La ora cutare trebuie să se afle aici, la cealaltă acolo, și așa mai departe. Și ca să nu uite ce au de făcut, și le notează pe toate. Cu atâta alergătură, tot este bine că își

mai amintesc cum îi cheamă... Nici pe ei înșiși nu se cunosc. Dar cum să se cunoască? Se poate să te oglindești în apă tulbure? Dumnezeu să mă ierte, dar lumea a ajuns un adevărat spital de nebuni. Oamenii nu se gândesc la cealaltă viață, ci cer numai aici mai multe bunuri materiale. De aceea nu află liniște și aleargă mereu.

Bine că există viața de dincolo. Dacă oamenii ar fi trăit veșnic în viața aceasta, nu ar fi existat un iad mai mare, dat fiind felul în care și-au făcut ei viața. Cu neliniștea asta de acum, dacă ar fi trăit 800-900 de ani, ca în vremea lui Noe, ar fi trăit un mare iad. "Zilele anilor noștri șaptezeci de ani, iar de vor fi în putere, optzeci de ani; și ce este mai mult decât aceștia, osteneală și durere." (Ps.89, 10-11). Șaptezeci de ani sunt de ajuns ca oamenii să-și căpătuiască copiii.

Într-o zi a trecut pe la coliba mea un medic care trăiește în America și mi-a spus despre viața de acolo. Lucrează toată ziua. Fiecare membru al familiei trebuie să aibă mașina sa. Apoi acasă, pentru ca fiecare să se miște liber, trebuie să aibă patru televizoare. Lucrează și se ostenesc ca să scoată bani mulți, ca să spună că sunt aranjați și fericiți. Dar ce legătură au toate astea cu fericirea? O astfel de viață plină de neliniște și într-o neîncetată

alergătura (după bani) nu înseamnă fericirea, ci este un iad. Ce să faci cu viața într-un astfel de stres? Dacă ar fi trebuit ca întreaga lume să trăiască o astfel de viață, eu nu aș fi voit-o. Dacă Dumnezeu le-ar fi zis acestor oameni: "Nu vă pedepsesc pentru viața ce o trăiți, însă vă voi lăsa să trăiți veșnic în acest fel", asta pentru mine ar fi fost un mare iad.

De aceea, mulți oameni nu pot răbda să trăiască în astfel de condiții și ies afară în aer liber, fără direcție și scop. Se adună în grupuri și merg în afara orașelor,

în mijlocul naturii, unii ca să facă gimnastică, iar alții pentru altceva. Mi s-a spus despre unii că ies în aer liber și aleargă, ori se suie pe munți până la înălțimea de 6000 de metri. Își țin răsufleta, apoi o lasă, și iarăși inspiră adânc... Lucruri de nimic. Aceasta arată că inima lor este strivită de neliniște și caută o ieșire. Am spus unuia dintre aceștia: "Voi săpați o groapă, o măriți, vă minunați de groapa ce ați făcut-o și... săriți în ea, prăvălindu-vă în jos, în timp ce noi săpăm groapa, dar aflăm metale prețioase. Nevoința noastră are rost, fiindcă se face pentru ceva mai înalt."

Sf. Cuv. Paisie Aghioritul

Cuviosul Paisiei Aghioritul

Doctoria împotriva stresului, sursa doxologia.ro

GÂNDUL ZILEI

Când nu urmăm voinței lui Dumnezeu, întâmpinăm multe decepții din cauza iubirii de noi înșine. Trebuie să urmăm voii Lui, numai pentru Mărirea Lui, nu din interesul nostru. Numai pentru acest motiv să-L dorim, să-L ascultăm...

Deci, iubite frate, ca să te poți păzi de aceste curse, care nimicesc orice cale a desăvârșirii și să poți progresa a dori și a face orice act numai pentru Voință, Slava și bună plăcerea lui Dumnezeu, ca să-I poți sluji numai Lui (Cel ce în toate acțiunile și gândurile noastre dorește a fi El Însuși începutul și sfârșitul) – folosește această metodă.

Când vrei să-ncepi vreo acțiune care este plăcută lui Dumnezeu ori care, în genere, este bună, nu apleca îndată voința ta s-o dorească. Întâi ridică-ți mintea la Dumnezeu și vezi dacă El dorește aceasta și dacă prin aceasta tu îi vei plăcea numai Lui. Dacă îți dai seama că propria-ți înclinație este mișcată de voința divină, atunci trebuie să dorești acest act și să-l întreprinzi, fiindcă Dumnezeu îl dorește. Este numai pentru plăcerea și Mărirea Lui.

Sfântul Nicodim Aghioritul, *Războiul nevăzut*

Editura Bunevestire, Bacău, 1999, p. 123

SĂ CÂNTĂM DOMNULUI TOT PĂMÂNTUL!

Troparul Sfinților Părinți de la Sinodul al IV-lea ecumenic, glasul 8

*Preaslăvit ești, Hristoase Dumnezeu nostru,
Cel Ce luminători pe pământ pe Părinții noștri i-ai întemeiat
și printr-înșii la adevărata credință pe noi, pe toți,
ne-ai îndreptat, mult Îndurate, Slavă Ție.*

